

HET MYSTERIE
VAN
DE VERLOREN RING

© 2026 Barry Cussel

Alle rechten voorbehouden.

Geen enkel deel van dit boek mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in welke vorm of op welke wijze dan ook – elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opname of enig andere methode – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Vertaald uit het oorspronkelijke Bulgaars met behulp van AI.

Eerste editie: 2026

Vormgeving en ontwerp: uitgeverij Barrydoor

Druk: Bookmundo

Contact: <https://www.barrydoor.nl>

Barry Cussel

HET MYSTERIE
VAN
DE VERLOREN RING

BARRYDOOR
UITGEVERIJ

*Deze roman draag ik op aan mijn lieve echtgenote Teddy,
die mij onze prachtige dochter Nina schonk – een dochter
op wie ik oneindig trots ben.*

Barry Cussel

“Het mysterie van de verloren ring”

Geschreven in 2015, is deze roman het tweede literaire werk van Barry Cussel. Op dat moment is de auteur 57 jaar oud – een volwassen man, rijk aan levenservaring en wijsheid. Hoewel zijn opvattingen in de loop der tijd zijn veranderd, blijft hij trouw aan zijn geloof in reïncarnatie en in de magie van het lot. In deze roman vertelt hij niet zomaar een verhaal, maar schept hij een wereld waarin realiteit en fantasie met elkaar verweven zijn om een diepzinnige boodschap over te brengen.

Een verhaal geïnspireerd door ware gebeurtenissen.

“Het mysterie van de verloren ring” is niet zomaar een sprookje of verzinsel – het is geïnspireerd op een waargebeurd voorval. Dit is een vertelling waarin magie niet slechts een literair middel is, maar een metafoor voor de kracht van liefde, lotsbestemming en keuze.

In het middelpunt van het verhaal staat een buitengewoon voorwerp – een gouden ring, eeuwen geleden gesmeed in Byzantium. Hij is het werk van een meesterlijke ambachtsman, geschapen niet alleen met handen, maar met ziel en met de grootste liefde die ooit heeft bestaan. Volgens de legende is in deze ring een onverwoestbare energie opgesloten, die de eeuwen doorstaat, bewaakt door de mysterieuze “bleeklingen” – wezens die de geheimen van tijd en ruimte beheersen.

Maar deze ring is geen gewoon sieraad. Degene die hem aanraakt, staat voor een noodlottige keuze – of hij zal worden vervuld van onmetelijk geluk en eeuwige liefde, of hij zal worden meegesleurd in de afgrond van lijden en duisternis. Wat is het geheim van de ring? Draagt hij een vloek, of hangt alles af van de mens die hem bezit?

Wonderen bestaan – we hoeven alleen maar te geloven.

De roman van Barry Cussel is niet alleen bedoeld om te vermaken, maar ook om de lezer aan het denken te zetten over diepzinnige, filosofische vragen. Gebeuren wonderen alleen in boeken? Of zijn ze misschien overal om ons heen, maar zien we ze niet altijd?

Wanneer je de laatste bladzijde van Het mysterie van de verloren ring hebt omgeslagen, zul je jezelf één vraag stellen:

Zijn wonderen misschien dichterbij dan we ooit hadden gedacht?

Want ze gebeuren echt – als we maar geloven.

Deel 1

Het eiland Thasos, Byzantium, 666

Peloponia werd wakker met pijn in haar benen en armen. Haar grote blauwgrijze ogen gingen moeizaam open. Haar glanzende zwarte haar was verstrikt geraakt rond haar slanke, door de zon gebruinde lichaam. Het was geen toeval dat de soldaten in de garnizoenspost haar 'het gracieuze katje' noemden. Haar mooie gezicht straalde altijd van vreugde en er stond altijd een glimlach op die iedereen kende.

Maar niet deze ochtend.

Een zonnige, wellustige straal scheen de kamer binnen en bescheen haar tere handjes. De ring, die perfect om haar ringvinger paste, weerkaatste diezelfde straal en maakte de kamer nog lichter. De ring, gesmeed uit puur goud, met vormen die leken op een tuinlabyrint, straalde niet alleen licht uit, maar ook grenzeloze, tot voor kort maagdelijke liefde.

De jonge vrouw sloeg het zijden gordijn van het hemelbed open, ging zitten en werd even meegevoerd naar de nacht die ze aan de kust had doorgebracht.

Een nacht die even gelukkig als onheilspellend was.

Ze had zo veel gedanst met de jongeman die iedereen Titos noemde, dat zelfs nu, bij deze herinnering, haar hoofd tolde en een aangename rilling door haar lichaam ging.

Peloponia was de dochter van de garnizoenscommandant, generaal Maximus. Ze woonde al

een paar jaar met haar vader in het nieuw gebouwde militaire fort aan de kust van het eiland Thasos.

Die avond hadden ze haar twintigste verjaardag gevierd met een select, maar klein gezelschap op het eiland. Alle belangrijke militaire leiders en hun echtgenotes uit de regio Kavala waren uitgenodigd voor het uitgebreide feestmaal met veel gerechten en wijn. Ook enkele lokale notabelen van het eiland waren aanwezig, met hun echtgenotes, enkele bedienden en een kleine groep muzikanten en dansers.

Titos was een van de dansers. Een knappe jongeman van ongeveer vijfentwintig jaar met een prachtig gespierd lichaam. De jongeman was echter het buitenechtelijke kind van de Gekke Giacomo, een meedogenloze zeerover, en een arme lokale weduwe van een smid. Niemand kende dit geheim, behalve de moeder van Titos. Voor iedereen op het eiland was hij de zoon van de door iedereen geliefde “Meester”. Zo werd zijn vader genoemd, omdat hij een bekwaam smid was van wapens en fijne gouden voorwerpen.

Minder dan een jaar voor de geboorte van Titos had de piraat echter samen met zijn bende van 40 bloeddorstige moordenaars het eiland aangevallen en de Meester op zeer wrede wijze vermoord. Hij had zijn hoofd afgehakt en op een paal gespietst, met daarop een door de goudsmid vervaardigde kroon van vergulde olijftakken. Daarna verkrachtte Giacomo zijn vrouw, onder het dode oog van de opgespietste kop, maar hij doodde haar niet; hij liet haar achter om zijn verwekte kind op te voeden. Als het een zoon was, had hij plannen voor hem. En zo gebeurde het. De jongen groeide op en Giacomo kwam af en toe naar het eiland. In het binnenland, in een grote grot, had hij een van

zijn piratenbases gebouwd. Totdat Izura, zijn minnares, verscheen. Daarna kwam hij niet meer.

Titos groeide op met zijn neef en oom Yorgos in de werkplaats, waar hij het smidsvak leerde. Zijn oom was ook een bekwaam vakman, dus leerde hij de kleine Titos al op elfjarige leeftijd goed met de hamer omgaan.

Zijn moeder was vaak niet zichzelf, schreeuwde naar de honden en keek ongewoon vaak naar de lucht, terwijl ze de naam van haar vermoorde echtgenoot herhaalde. Titos groeide op, maar kwam nooit achter de waarheid over zijn vader en Giacomo. Als ze bij zinnen was, wilde zijn moeder het hem altijd vertellen, maar ze durfde het niet. Ze stelde het uit. Ze wilde dat de jongen eerst een man werd.

Ze noemden hem bij zijn bijnaam “De Kleine Meester”. Zijn schoonheid en goed gevormde lichaam bleven niet onopgemerkt door de vrouwen op het eiland. Veel adellijke jonkvrouwen kwamen zogenaamd om een verguld sieraad te laten maken, maar hun doel was anders. Ze wilden hem gewoon zien en bewonderen. Tot hun teleurstelling schonk Titos hen echter geen aandacht, omdat hij alleen maar oog had voor Peloponia.

Titos hield van dansen in zijn vrije tijd en daarom was hij toegelaten tot de plaatselijke dansgroep. Zo kreeg hij de kans om naar het fort te gaan voor voorstellingen die de rijken vermaakten en vooral om Peloponia te zien, de vrouw naar wie hij verlangde en voor wie hij alles zou geven, alleen maar om haar te kunnen zien en haar schoonheid te bewonderen.

De jongeman kon haar voor het eerst aanraken toen haar vader haar naar de werkplaats had gebracht. Toen

kwam de generaal alleen binnen en zei met een glimlach, maar ook streng:

“Kunt u de mooiste gouden ring ter wereld maken voor mijn dochter, Peloponia? Ik zal je rijkelijk belonen, meester,” en hij voegde eraan toe: “Ik wil dat er oude Griekse motieven in verwerkt worden, met labyrinten. Labyrinten die naar de ziel leiden.”

Titos had toen met groot respect en enige nervositeit gezegd:

“Ik ben niet de meester, generaal. Ik ben zijn zoon. Maar bedankt dat u me zo noemt. Mijn vader zou blij zijn als hij zou horen dat ik zo genoemd word.”

De generaal draaide zich naar hem toe en klopte hem zachtjes op de schouder:

“Ik wil het haar cadeau doen voor haar verjaardag, volgende week. Wat heb je nodig, Meester?”

De jongeman bloosde en zei verlegen, maar met een licht glimlachje:

“Van haar,” hij keek de generaal in de ogen en vervolgde: “Om de maat van de ring te nemen, natuurlijk.”

De generaal barstte in luid lachen uit en sloeg hem dit keer op zijn schouder, iets harder dan de bedoeling was:

“Grappenmaker! Jij bent goed! Hé, ik ga haar nu roepen. Ze is buiten.”

Toen Peloponia de werkplaats binnenkwam, was het alsof de zon binnenstapte. Titos werd verblind door liefde. Ook het meisje was onder de indruk van het uiterlijk van de jonge smid. In haar ogen flitste een vonk van aantrekking tot de jongeman. Haar hart begon te bonzen. De generaal merkte de sympathie tussen de twee op en besloot dat hij snel moest afronden en terug moest keren naar het fort. Er

mocht geen verdere relatie ontstaan met deze smid, ook al mocht hij deze jongen wel.

Titos nam de maat van haar vinger, trillend. Het meetlint viel hem meerdere keren uit zijn hand. Hij wist niet wat hem overkwam. De aanraking van haar tedere vingers verlamde al zijn zintuigen. Hij voelde alsof hij een godheid aanraakte, geen gewoon meisje.

Sindsdien dacht hij dag en nacht aan haar. Maar hij wist dat hun liefde onmogelijk was, dat de rang van haar vader nooit een relatie zou toestaan tussen een smid en de dochter van de machtigste legeraanvoerder hier. Hij wist het, maar bleef toch dromen dat zij hem ooit zo sterk zou liefhebben dat ze samen ergens naartoe konden vluchten. Ergens waar ze alleen maar met z'n tweeën zouden zijn en niemand anders.

Hij werkte hard en alleen aan deze ring. Het goud was in klompjes gebracht, persoonlijk door de adjudant van de generaal. Met zoveel liefde had Titos nog nooit gewerkt. Hij wachtte ongeduldig tot het goud smolt, zodat hij kon beginnen met het maken van de labyrinten. Elk element bevestigde hij zo dat er geen randje of barstje te zien was. Er zat een geheim in.

Bij het afkoelen van het metaal moest hij heel voorzichtig zijn, en hij was een meester daarin. Geen vloeistof was beter dan het zweet dat van zijn voorhoofd droop in harmonie met zijn gedachten aan haar, het meisje van zijn dromen. De andere vloeistof waren tranen, tranen die over zijn wangen rolden bij de gedachte dat zijn droom om ooit samen met haar te zijn nooit werkelijkheid zou worden.

Het resultaat was perfecte elegantie!

Het oppervlak van de ring begon op een echt labyrint te lijken. Als je ernaar keek, had je het gevoel dat je in een mysterieuze tuin stond, zonder dat je de uitgang kon vinden, hoe lang je ook zou zoeken. Uiteindelijk was hij klaar met zijn werk en toen hij de ring op tafel legde, gebeurde er iets ongelooflijks.

Enkele zonnestralen die op het gouden oppervlak vielen, reflecteerden zo fel dat Titos bijna verblind werd. Hij bedekte zijn ogen met zijn handen, maar dat hielp niet. Hij zag bijna niets, alleen met zijn perifere gezichtsvermogen voelde hij de aanwezigheid van een wezen dat op tafel zat. Het had de ring in zijn hand – lange, slanke maar elegante vingers, alsof het een manicure had, gekleurd in het wit.

Titos deinsde instinctief terug en draaide zich om, om zijn ogen te beschermen tegen het felle licht. Op de muur was de schaduw van het wezen te zien. Het had een gracieus, gespierd lichaam.

“Dit kan alleen de duivel zijn!” dacht Titos en hij draaide zich om om het wezen recht in de ogen te kijken. Hij was niet bang. Het felle licht verdween net zo plotseling als het gekomen was. De jonge man staarde naar het wezen en zag dat het eruitzag alsof het van vlees en bloed was. Maar het was geen echt vlees, alleen de vorm leek zo. Het leek meer op een projectie, een schaduw. Een symmetrisch hoofd, met heel kort wit haar, een aangename glimlach en lichtblauwe ogen. Het gezicht was zo bleek dat je kon zeggen dat het bijna doorzichtig was, met een witte tint. Het stond op en bewoog zich naar de jongeman toe, alsof het de grond nauwelijks raakte.

Het plaatste de ring in een soort gipsen mal en met slechts een vingerbeweging ontstak het een vuur dat Titos

nog nooit eerder had gezien. Daarna blies het wezen en uit zijn mond verscheen een blauwachtige wolk die door de labyrinten van de ring trok en daar bleef hangen, waardoor het goud een lichte oranje tint kreeg. De magie was geschapen!

“Deze ring is de sleutel tot onze wereld, meester. Wanneer je in nood bent, wrijf hem dan met een linnen doek en spreek de woorden: «Et immortalitatis gloriam tempore infinitos», zo zul je bij ons komen, de ‘bleken’. Terugkeren hier zal moeilijk zijn, bijna onmogelijk. Gebruik hem alleen in uiterste nood,” fluisterde het wezen en verdween in het niets, zoals het gekomen was.

De ring tolde door de veroorzaakte luchtwerveling en viel op de grond. Titos raapte hem op, maar wreef hem niet af aan zijn linnen hemd, want hij dacht dat het gebeurde alleen maar een tijdelijke verwarring van zijn geest was door de hitte van de oven. De woorden die het wezen had gezegd, kon hij zich later niet meer herinneren.

Hij ging verder met het polijsten van de binnenkant van de ring en toen hij hem in de hardingsbak wilde leggen, verscheen de generaal persoonlijk met zijn adjudant.

“Is het cadeau voor morgen al klaar, Titos?” – bezorgdheid straalde van zijn gezicht.

Deel 2

Tijdens het verjaardagsfeest dansten Titos en Peloponia vol overgave. De vader van het meisje had de dansende twee in de gaten en merkte duidelijk de sterke aantrekkingskracht tussen hen. Dat beviel hem niet, want ook de andere voorname gasten zagen het, fluisterden tegen elkaar en wezen stiekem naar het paar terwijl ze glimlachend toekeken.

Toen fluisterde Peloponia in Titos' oor:

“Zie je hoe iedereen ons jaloers aankijkt, hè?” en ze begon nog vuriger te dansen. Daarna sloeg ze haar armen om zijn schouders en wilde het liefst uitroepen, met volle stem, tot de hele wereld: “Hij is van mij!”

Haar vader had al besloten haar te zeggen dat ze zich wat terughoudender moest gedragen tegenover de danser, maar hij wist dat het haar verjaardag was en dat ze zijn berisping niet zou waarderen. Hij kende haar koppigheid en wist dat het zelfs tot een ruzie kon leiden.

Hij had Peloponia al beloofd aan Kuruks, de zoon van een plaatselijke edelman. De twee families wilden zich verbinden om meer invloed te krijgen in de streek en op het eiland. Maar noch de generaal, noch de vader van Kuruks wist dat de jongeman zelf verliefd was — niet op Peloponia, maar op Titos.

Het feest was op zijn hoogtepunt toen de dansers zich verplaatsten van het dansplein binnen het met een hoge houten muur omringde fort, naar het strand aan zee. De afstand was klein, dus ze konden altijd snel terugkeren indien nodig.

De golven streelden de bezwete voeten van de jonge dansers. Peloponia week tijdens geen enkele dans van Titos' zijde. Dat beviel de andere jongemannen niet, want ook zij wilden de aandacht van de schone dame trekken.

Corientus, de zoon van de derde officier in rang in het fort, stond bekend als provocateur. Hij liep dicht naar het dansende paar toe en gaf Titos zogenaamd per ongeluk een trap met zijn voet. Corientus was sluw en gemeen, met een sterk, gespierd lichaam. Hij droeg altijd kleine dolkvormige messen verborgen in zijn kleding.

Titos schonk er geen aandacht aan en bleef Peloponia's hand vasthouden. Enkele seconden later voelde hij echter een stekende pijn in zijn enkel. Toen hij omlaag keek, zag hij dat er overvloedig bloed stroomde. Hij wilde de magische momenten met het meisje van zijn hart niet verstoren en liep daarom samen met haar, dansend, het water in tot aan zijn knieën.

Toen ze ver genoeg van de kust waren, werd het onvermijdelijk: ze kusten elkaar hartstochtelijk en omhelsden elkaar in extase. Ze vergaten de wereld om zich heen en deden wat in de aard van de mens ligt. Peloponia hief zich op en sloeg haar benen om zijn middel. Ze drukte haar lippen heftig op de zijne — en ze werden één. Hun passie was zo groot dat het meisje zelfs een lichte, niet scherpe, maar aangename pijn tussen haar benen voelde. Hun bloed vermengde zich. Er werd iets verwekt dat ze allebei diep verlangden.

Toen ze terugkeerden naar de kust, bleef het bloed nog steeds stromen — bij hen beiden.

Corientus ging ook het water in, samen met zijn blonde danspartner, en riep spottend:

“Peloponia, er is bloed bij jullie! Heeft de smid zichzelf soms op het hoofd geslagen met zijn hamer? Ha, ha, ha!”

Titos kon de belediging niet verdragen, liet Peloponia los en stormde op hem af. Ze grepen elkaar bij de keel. De zee trok hen langzaam verder naar binnen. Titos was geen goede zwemmer, in tegenstelling tot zijn tegenstander. Corientus wist dat en begon hem te verdrinken toen ze het diepe bereikten. Na een paar minuten lag Titos op de bodem, bijna bewusteloos.

Toen gebeurde er iets onverwachts. Kuruks mengde zich in het gevecht. Hij kon de jongeman op wie hij hopeloos verliefd was niet laten sterven. Hij zwom het diepe in, vond Titos snel, sleepte hem naar het strand, legde hem even neer, en gaf de naderende Corientus een krachtige trap in het gezicht. Die viel bewusteloos neer. Met een stuk zeewier bond Kuruks diens handen vast en schakelde hem uit.

Iedereen verzamelde zich om hen heen.

Titos en Corientus lagen op het zand, maar tot ieders verbazing boog Kuruks zich naar Titos en drukte zijn lippen op de zijne. Hij begon hem te kussen en te huilen, denkend dat Titos dood was. Hij sloeg op de borst van de halfverdrunkene, en zo krachtig dat Titos begon te hoesten en het water uit zijn longen spuwde. Langzaam kwam hij weer bij. Toen hij zijn ogen opende, zag hij Kuruks' lippen nog tegen de zijne gedrukt. Hij keek hem recht in de ogen en zag daar liefde — maar Titos voelde niet zo voor mannen, en zei alleen:

“Dank je, Kuruks. Ik zal je eeuwig dankbaar zijn, maar...” hij zweeg even en knikte “je weet het...”

Hij draaide zich om en zag Corientus, een paar meter verder, bewusteloos op het zand liggen. Hij stond op, liep naar hem toe en gaf hem een paar klappen tot hij bijkwam. Corientus kwam bij en rende weg, terug naar het fort.

Peloponia had alles van een afstand gezien, huilend, niet gelovend wat er voor haar ogen gebeurde.

Titos sloeg zijn armen om haar heen en riep luid:

“Laten we dansen! Laten we dansen!”

Ze keerden terug naar het fort en deden alsof er niets was gebeurd.

Al dat gebeurde was echter niet ontgaan aan het oog van de generaal.

“Aan tafel!” riep Maximus met een zekere innerlijke voldoening dat het voorval aan het strand goed was afgelopen.

“Laat ook de dansers aanschuiven!”

Dat was ongebruikelijk voor zulke feesten, maar blijkbaar wilde de generaal zijn dochter echt plezier doen. Bovendien was het geschenk dat hij van plan was haar te geven, gemaakt door niemand anders dan de danser Titos.

Veel van de aanwezige hooggeplaatste gasten keken elkaar verbaasd aan bij de laatste woorden van de gastheer, maar probeerden vriendelijk te blijven en zetten hun beleefde, maar hypocriete glimlach op.

De gerechten waren voortreffelijk, en na al dat dansen stonden de jongeren te popelen om te beginnen.

Peloponia zat naast Titos, haar gezicht straalde van vreugde, en haar aanstekelijke glimlach maakte dat iedereen zich op zijn gemak voelde.

Gelach en vrolijke gesprekken vulden de tafel.

De jongeren spraken over wat er op het strand was gebeurd — niet iedereen had precies begrepen wat er zich had afgespeeld — en ze lachten hard om het feit dat Kuruks Titos had gekust in plaats van hem mond-op-mondbeademing te geven.

Het feestmaal begon. De wijn vloeide rijkelijk, en er werden geroosterde everzwijnen en allerlei soorten wild geserveerd.

Het feest bereikte zijn hoogtepunt toen generaal Maximus opstond, iets schudde dat leek op een klein belletje en aankondigde dat hij iets belangrijks te zeggen had.

Iedereen zweeg en keek naar de gastheer.

“Beste gasten!” begon hij, terwijl hij een klein zwart doosje uit zijn zak haalde en met een plechtige stem vervolgde:

“Vandaag wordt mijn dochter Peloponia twintig jaar, en ik wil haar deze ring schenken.

Een ring gemaakt door de zoon van iemand die wij allen kenden — de man die we ‘De Meester’ noemden.

De man die ons eiland beroemd en gerespecteerd maakte in Constantinopel en Rome.

De man die de kroon van onze keizer heeft gesmeed.

Helaas is De Meester niet meer onder ons.

Jullie weten hoe Giacomo zijn leven heeft genomen, evenals dat van mijn vrouw.”

De generaal kreeg tranen in zijn ogen, maar vervolgde:

“De zoon van deze buitengewone eilandbewoner is echter niet minder getalenteerd.

Zijn naam is Titos, maar jullie kennen hem als ‘De Jonge Meester’.

Voor mij ligt het geschenk dat hij voor Peloponia heeft gemaakt!”

Maximus hief de ring op, hoog genoeg zodat iedereen hem kon zien, en opende het doosje.

De maan, die tijdens zijn toespraak achter een wolk was verdwenen, verscheen nu weer helder en vol.

De ring begon zo fel te glanzen dat het leek alsof het dag was en de zon was opgegaan.

De aanwezigen deinsden terug van verbazing over de felle schittering en slaakten een gezamenlijke kreet van ontzag.

Zelfs Maximus, verrast door dit wonder, was even sprakeloos, maar herpakte zich en richtte zich tot Titos:

“Je lijkt je vader te hebben overtroffen, Jonge Meester! Wat heb je gemaakt?”

Titos stond op en zei verlegen maar duidelijk:

“Hij is gemaakt met... heel veel liefde, heer.” Hij aarzelde, maar voegde eraan toe:

“Daarom straalt hij zo, denk ik...”

Iedereen kreeg kippenvel bij die woorden, want ze wisten voor wie hij dat had gezegd.

Het was niet gepast om zulke dingen uit te spreken, al was het de waarheid, zeker niet op die plaats.

Maximus zweeg even en dacht na.

Maar hij besloot de verjaardag van zijn dochter niet te bederven.

“Ik begrijp je, jongen. Liefde voor ons fort — en de liefde die je vader ons altijd heeft gegeven.”

“Ja... zo is het,” bevestigde Titos en keek naar Peloponia.

Ze straalde nog meer, stond op en zei:

“Dank je wel, vader! De liefde van Titos voor ons fort voel ik zelfs persoonlijk. Dit geschenk is het mooiste dat ik ooit heb gekregen.”

Ze nam het doosje en schoof de ring aan haar ringvinger. Het bewustzijn van het meisje leek te vervagen. Ze was niet meer zichzelf. Toen gebeurde er iets wat niemand had kunnen voorzien.

Peloponia liep met gracieuze stappen naar Titos toe, vergetend waar ze was, zelfs het bijzijn van haar vader vergetend. Ze drukte haar lippen hartstochtelijk op die van de jongeman, en in haar blik was al duidelijk de ware waanzin te zien — de waanzin van verliefdheid.

Titos week niet terug. Ook hij beantwoordde haar waanzin met waanzin. Hij sloeg zijn armen om haar heen en de kus zou eeuwig hebben geduurd, als Corientus zich niet met geweld had ingemengd:

“Vies schoelje, jouw plaats is hier niet. Arme sloeber! Peloponia is aan mij beloofd en zij is van mij. Ga terug naar je werkplaats, meteen!”

Titos kon de vernedering niet verdragen en gaf hem een kopstoot. Corientus viel op de grond, maar stond bijna onmiddellijk weer op. Met een perfecte sprong kwam hij achter zijn tegenstander terecht. Hij was een getrainde jongeman en wist goed te vechten.

Net toen hij van plan was in de rug te slaan, draaide Titos zich instinctief om en trof hem met een krachtige sabelhouw in de keel. Corientus viel opnieuw op de grond — deze keer dodelijk getroffen.

Titos boog zich over de bewusteloze jongeman en besepte dat hij dood was.

Toen grepen de wachters de Kleine Meester stevig vast en sleepten hem naar de kerkers onder het fort.

Peloponia keek ernaar alsof het allemaal niet echt gebeurde. Haar blik was krankzinnig op de dode Corientus gericht, zichtbaar genietend van zijn dood.

Toen nam haar vader, generaal Maximus, haar bij de arm en fluisterde zijn adjudant toe dat het feest voorbij was en de gasten mochten vertrekken.

Hij bracht haar naar haar slaapkamer en legde haar op bed. Peloponia was niet bij zinnen. Ze lachte spottend en herhaalde:

“Dat heeft Corientus verdiend!”

Haar vader pakte een fles met een kruidendrankje dat voor de slaap bedoeld was en gaf het haar. Ze dronk bijna de helft op en viel meteen in slaap.

De generaal liep de kamer uit, in verwarring over wat hij moest doen. Zijn dochter leek gek te zijn geworden. De zoon van zijn vriend was dood, het feest was mislukt, de gasten waren weg, en morgen zouden de geruchten zich verspreiden — zelfs tot aan de keizer. Morgenochtend zou hij vroeg naar de gevangenis gaan om met Titos te spreken. Wat had die jongen gedaan dat zijn leven zo volledig op zijn kop had gezet?

Deel 3

's Ochtends, ondanks de grote hoeveelheid drank die ze had ingenomen, ging Peloponia naar het ontbijt. Slechts flarden van de nacht doemden op in haar bewustzijn. Ze keek naar de ring — het geschenk van haar vader, gemaakt door haar geliefde Titos. De waanzin greep haar opnieuw met verschrikkelijke kracht, als stralen die uit de ring stroomden. Die ring was mysterieus, en ze voelde hem met elke voorbijgaande seconde.

"Vader, waar bent u?" riep het meisje terwijl ze de eetzaal binnenkwam.

"De generaal is er niet, Peloponia," antwoordde de dienstmeid, die eieren stond te bakken. "Hij is voor zaken naar de gevangenis gegaan. Hij zei dat je alleen moest ontbijten."

Ja... hij is bij Titos in de gevangenis. En ik moet daar ook naartoe! herinnerde het meisje zich het einde van het feest.

"Ik heb geen honger. Ik ga daarheen," verklaarde Peloponia en sloeg de keukendeur dicht.

"Maar je kunt daar niet heen, lief kind!" protesteerde haar gouvernante, die net de eetzaal binnenkwam. "Je vader heeft me bevolen je hier te houden tot hij terug is."

"Probeer maar!" snauwde Peloponia terwijl ze een scherp keukenmes van de tafel greep.

De gouvernante had zo'n reactie nooit van haar verwacht. Ze had nooit gedacht dat het meisje zich zo kon gedragen.

Met het mes in de hand verliet Peloponia het huis en begaf zich naar de kerkers van de gevangenis. Het gebouw lag niet ver van het huis van de generaal, dus stond ze al snel voor de poorten. Daar stonden, zoals altijd, soldaten tot de tanden bewapend met zwaarden en schilden. Ze kenden haar allemaal, en haar doorgang leverde geen enkel probleem op. Daarna fluisterden de soldaten altijd onder elkaar: "Het gracieuze katje is voorbijgegaan!" — en steeds bleef één droom in hun gedachten hangen: "Haar in onze armen te houden!" Maar ze wisten dat dit onmogelijk was.

Peloponia stak het binnenplein van de gevangenis over en haastte zich de trappen af naar de cellen. De gang was donker en dreigend. Het rook er muf, wat iemand misselijk kon maken, maar dat deerde haar niet. Het leek alsof de ring haar betoverd had. Ze liep langs de hoofdwacht, die haar aankeek en knikte.

"De generaal is binnen, maar hij heeft niet gezegd dat er bezoek komt. Wacht even, Peloponia, ik zal hem laten weten dat je hier bent," zei hij.

"Dat hoeft niet! Dit is voor mij een zaak van leven en dood!" schreeuwde het meisje en liep naar de cellen waar de gevangenen hun straf uitzaten.

De wachter probeerde haar tegen te houden, maar Peloponia hief het keukenmes op en dreigde het te gebruiken als hij haar niet liet passeren. Hij stapte direct opzij — een handgemeen met de dochter van de generaal was uitgesloten.

Peloponia ging verder, dieper de ondergrondse gangen in. Aan de muren brandden fakkels, zodat alles duidelijk zichtbaar was. In de eerste cel zat een dronken zwerver die

een lied mompelde. Verderop hoorde ze zweepslagen en kreten.

Bij de tweede cel rook het naar bedorven eten, en een naakte man lag er besmeurd mee. Peloponia liep verder en kwam in de ondervragings- en executieruimte.

Daar was haar vader. Ze zag hoe drie van zijn officieren Titos met zweepen geselden. Zijn rug was opengehaald en bedekt met bloed. De jongeman was stervend vermoeid, maar de herinnering aan de nacht met Peloponia gaf hem moed en hoop dat hij haar ooit weer zou zien, al was het niet op deze wereld. Hij wist wat hem te wachten stond. De dood was onvermijdelijk. De vader van de vermoorde Korientus stond daar, met een zweep in de hand, en eiste wraak. Hij wilde dat het snel voorbij zou zijn.

De generaal zat al een uur in de hoek, met gebogen hoofd, terwijl hij toekeek hoe het lichaam van Titos steeds zwakker werd onder de slagen. In hem woedde een strijd: hij wist dat de jongeman een goed hart had en dat alles uit liefde voor zijn dochter was gebeurd. Maar hij kon niet toestaan dat die jongen de toekomst van het wezen werd dat hij met heel zijn ziel liefhad. Daarom wilde hij dat het lijden zo snel mogelijk zou eindigen.

Peloponia verscheen juist op het moment dat de generaal wilde opstaan om de marteling te beëindigen. Ze verstijfde toen ze zag dat het lichaam van haar geliefde met bloed bedekt was. Ze werd misselijk, braakte en viel bewusteloos neer bij de tralies.

Haar vader rende naar haar toe, opende de celdeur en knielde bij haar neer, maar wist niet wat te doen. Hij schudde haar licht en zag haar ogen open gaan — ogen vol haat en woede.

"Dood hem niet, vader! Ik smeeek u! Hij is de vader van mijn kind — uw kleinzoon! Hij wilde me alleen beschermen, en dat weet u!" riep ze.

Op dat moment schreeuwde Titos van pijn. De zweep van de beul was in zijn haar verstrikt geraakt en had een stuk van zijn hoofdhuid afgerukt. De vader van Korientus wilde zijn wraak snel voltooien, maar genoot tegelijk van het lijden van de jongen.

De generaal hield het niet langer uit. Hij stormde opnieuw de cel in, trok zijn zwaard, en met één zwaai hakte hij het hoofd af van de derde officier — de vader van Korientus. De andere twee officieren verstijfden van angst en durfden hem niet tegen te houden. De generaal gooide zijn zwaard neer naast de dode en zei:

"Arresteer mij! Berecht mij! Ik ben dit ambt niet waardig."

Op dat moment klonken er luide kreten uit de gang. Blijkbaar was er iets aan de hand in het garnizoen, want naast geschreeuw weerklonken ook het gekletter van wapens.

Tot grote verbazing van de officieren verschenen er geen bewakers, maar halfdronken piraten die de gangen binnenstormden, aangevoerd door hun leider — kapitein Giacomo. Hij was zo woedend dat hij vergeten was het afgehakte hoofd van een soldaat achter te laten; hij droeg het nog in zijn ene hand, terwijl hij in de andere een zwaard met een vergulde greep zwaaide.

Een van de officieren sloot haastig de ondervragingscel van binnenuit, schoof de grendel erop, pakte het zwaard van de generaal op, gaf het hem aan en riep:

"Generaal, we vechten tot de laatste man tegen deze moordenaars!"

De generaal stond versteld, nam het zwaard aan en probeerde de situatie te overzien. Maar het eerste wat hij zag, was dat zijn dochter buiten de cel stond — bijna binnen het bereik van Giacomo. Snel sneed hij de riemen van Titos door en bevrijdde hem. Hij gaf hem het zwaard van de officier die hij eerder had gedood en brulde:

"We vechten tot het einde!"

Titos, half levend, half dood, greep het zwaard, stond wankelend op en het leek alsof er onmenselijke kracht in hem vloeiende. Hij duwde de officieren zo hard opzij dat ze bijna tegen de muren werden geslingerd. Toen probeerde hij de grendel van de deur open te schuiven om Peloponia te helpen, maar Giacomo had haar al bereikt.

"Nog één beweging, en haar hoofd ligt naast dit hier!" riep de piraat, wijzend naar het hoofd dat al over de stenen vloer rolde. "Gooi de zwaarden neer! Ik weet wie dit meisje is. En ik weet wie jij bent..., Generaal! Ja, dat is je dochter, nietwaar?"

Titos en de generaal keken elkaar aan.

De vader legde als eerste zijn zwaard op de grond, gevolgd door de geliefde van zijn dochter.

"Dood hen!" beval Giacomo zijn piraten. Hij greep het meisje bij zich en sleurde haar mee naar boven, richting de uitgang.

Peloponia verzette zich, maar haar kracht was zwak en breekbaar. Ze probeerde zelfs de ogen van de piraat uit te steken, maar hij sloeg haar zo hard dat ze bewusteloos werd. Onverschillig sleepte hij haar verder, of ze nu dood of levend was.

Haar hand, waarmee hij haar voorttrok, was teder — maar iets stoorde hem. Hij merkte de ring aan haar vinger op. Met die hand had ze hem proberen te verwonden, en het licht van de ring had even in zijn ogen geflonken, maar hij had het genegeerd.

Giacomo stopte. Hij probeerde de ring met kracht af te trekken, maar het lukte niet. Toen haalde hij een scherp mes tevoorschijn, sneed meedogenloos een stuk van haar vinger af en wierp het op de grond, nadat hij de ring gemakkelijk had verwijderd.

Bij de uitgang, bespat met het bloed van de gedode wachters, sleepte Giacomo het meisje nog steeds met tegenzin voort. Maar hij wilde haar als gevangene houden — als zijn tweede vrouw, na Izura.

In zijn hand hield hij de ring vast en voelde warme golven door zich heen stromen — golven van waanzin.

Op dat moment verscheen de zon, en hij bleef staan. Hij zette het meisje tegen de muur, vlak bij de zware deur van de gevangenis. Hij opende zijn hand, en de ring schitterde.

‘Zo’n ring kan alleen de Meester gemaakt hebben,’ dacht Giacomo, en zijn gedachten gingen verder.

‘Maar de Meester is dood — ik, Giacomo, heb hem zelf vermoord en zijn vrouw voor zijn ogen verkracht. Dus dan? Alleen “de Kleine Meester” zou zo’n verfijnd sieraad kunnen hebben gemaakt. Dat betekent dat zijn zoon hier moet zijn — zijn ware zoon, Titos. Die jongeman bij de Generaal misschien?! Er is iets in hem dat op zijn moeder lijkt, de vrouw die ik heb onteerd en die daarna krankzinnig werd.’

Hij, Giacomo, de grote piraat, was hier eigenlijk gekomen voor hem — maar had hem niet herkend, want hij